

Segítség, támadnak

a **BE**TŰK!

Alfabéta
Mágusstanoda

Varga Bea

Illusztrálta: László Maya

Segítség, támadnak a **BETŰK!**

Alfabéta
Mágusstanoda

Varga Bea

Illusztrálta: László Maya

Beköszöntő

Kedves Közönségem!

Kovács Kófic vagyok, és a mágustanoda ügyes-bajos dolgait fogjátok megismerni tőlem. Botrányok, kulisszatitkok, a kölykök viselt dolgai. Ahogy mondani szokás, tabuk nélkül... Varázslónak tanulok, és már harmadikos vagyok.

A legjobb úton
a világhír felé.

Igen, Kófic, jól hallottad.

Azt hiszem, be kéne tiltani, hogy a nagymamák beleszólhassanak a névadásba. Most komolyan!

Hogy tehetette ezt velem?

Arról fogok mesélni, hogyan leszek nagy varázsló. Rögös út vezet a nagybetűs élet felé.

Kezdjük mindjárt az első nappal, amikor Norbit varázslattámadás érte a suliban.

Becsszó, nem az én hibám volt.

Bár volt benne szerepe annak, hogy piszkált...

Egy fura évnyitó, nagy kalamajkával

Az úgy volt, hogy ott álltunk az udvaron az egész osztállyal, a nap sütött, az igazgatónő beszélt, Lilla meg az orrát piszkálta.

Tudom, hogy undi, de ez van. Szemet tudok hunyni fölötte – az ember legjobb barátjának is lehetnek hibái.

Bohó Kata igazgatónő épp így szónokolt:

– Aki jól énekel, az zeneiskolába megy. Aki viszont a mágiában tehetséges, és már kiskorában pusztá kézzel tudja rontani a mikró és

a mobilt, az ide jön, a mágusképzőbe. Kérem a szülőket, ne ijedjenek meg az iskolát körbevevő dupla kerítéstől! Az csak arra kell, nehogy az elrontott varázslatok kiszökjenek.

Szerintem, ha nem emlegetné a dupla kerítést, fel se tűnne az elsősök szüleinek. De mivel sokan sima emberek, akik az első varázstanonc gyerekeket hozták az iskolába, azonnal megrémülnek.

Bohó Kata, vagy ahogy a gyerekek hívják: Bohóka, erre mindig megígéri, hogy az elsősök ebéd után megehetik a felsősök elrontott csokivarázslatait.

Aztán folytatta:

– Az ötödikesek mától írni tanulhatnak. Eddig tilos volt, hiszen az ujjatokban lévő varázserő bajt okozhat. Tudjátok, hogy a rosszul leírt szavak megsértődnek, és életre kelnek. Ne feledjétek! Biztonsági okokból csak a Tanodában lehet írni. Ott minden eshetőségre fel vagyunk készülve.

Mindenkinek legyen intő jel a márványtábla a bejáratnál, ami Halló Tivadar emlékét őrzi, aki helytelenül, egy l-el írta le a nevét. Ő nagy erejű mágusnak indult, azonnal hatott a leírt szava.

Kérem, mindenki vegye komolyan a szabályt, mert a különösen tehetséges gyerekek különösen nagy bajt tudnak okozni.

A Tanoda az udvar közepén áll. Ez egy üvegház, aminek törhetetlen falai vannak. Be lehet látni, ami arra jó, hogy könnyebb megmenteni mindenkit, ha vész van. Csönd Ödön őrzi, a biztonsági őr.

Csönd Ödönre amúgy jellemző a neve. Tök rémisztő ürge, nagydarab, és soha nem szól egy szót se. Legfeljebb csak morrant. Van egy oldaltáskája, ami néha mintha mozogna...

Bohóka tehát kijelentette, hogy az ötödikesek elkezdhetnek írni. Naná, hogy nem tetszett. Miért néznek bennünket dedósnak?

– Én is tudnék írni – morogtam Lillának.

– Egy nagy frászt! – suttogta Farkas Norbi mögöttem.

– De igen!

– Naná, hogy nem!

Tök laza voltam, és nem törődtem vele, de Lilla hirtelen felé fordult, és a könyökével véletlenül gyomron találta a Farkast. Erre a srác kitépte Lilla hajából a hajcsatot. Olyan harapófogós piros csat volt.

– Add vissza!

– Nem adom! Csak ha Kófic leírja, hogy hajcsat!

– kiabálta a Farkas.

Lilla kétségbeesetten kapkodott a keze felé. A csat még Lilla anyukájáé volt, aki már nem él. Az utolsó emlék tőle.

– Add vissza! – kérte Lilla könyörögve. Láttam, hogy mindjárt sír, pedig ő nem szokott sírni.

– Ha nem írsz, eltöröm! Nem mersz, mi? Csak a szád volt nagy! – röhögött a Farkas. – Gyáva vagy!

Dühös lettem.

Először meg akartam verni, de aztán mégsem tettem. Nem azért, mert egy fejjel nagyobb, meg karatézik. Hanem mert féltem, hogy megijednek az elsősök.

Közben vége lett a beszédnek, és az osztályok elkezdtek bevonulni az udvarról. Csönd
Ödön bement a folyosóra, és a mi osztályunk is elindult.

Körbenéztem, majd gyorsan húztam a homokba a sarkammal pár betűt.

Vajon kell még egy T?

Gondoltam, igen, így végül ezt írtam:
CSATT.

– Ajjaj! – suttogta rémülten Lilla.

Ugyanis az „A” betűn hirtelen

megjelent

két sárga

szem, és rosszindulatúan

pislogott. Először rám,

aztán a Farkasra.

A tanárok igazán

szólhattak volna, hogy nemcsak

az ujjamban van varázserő,

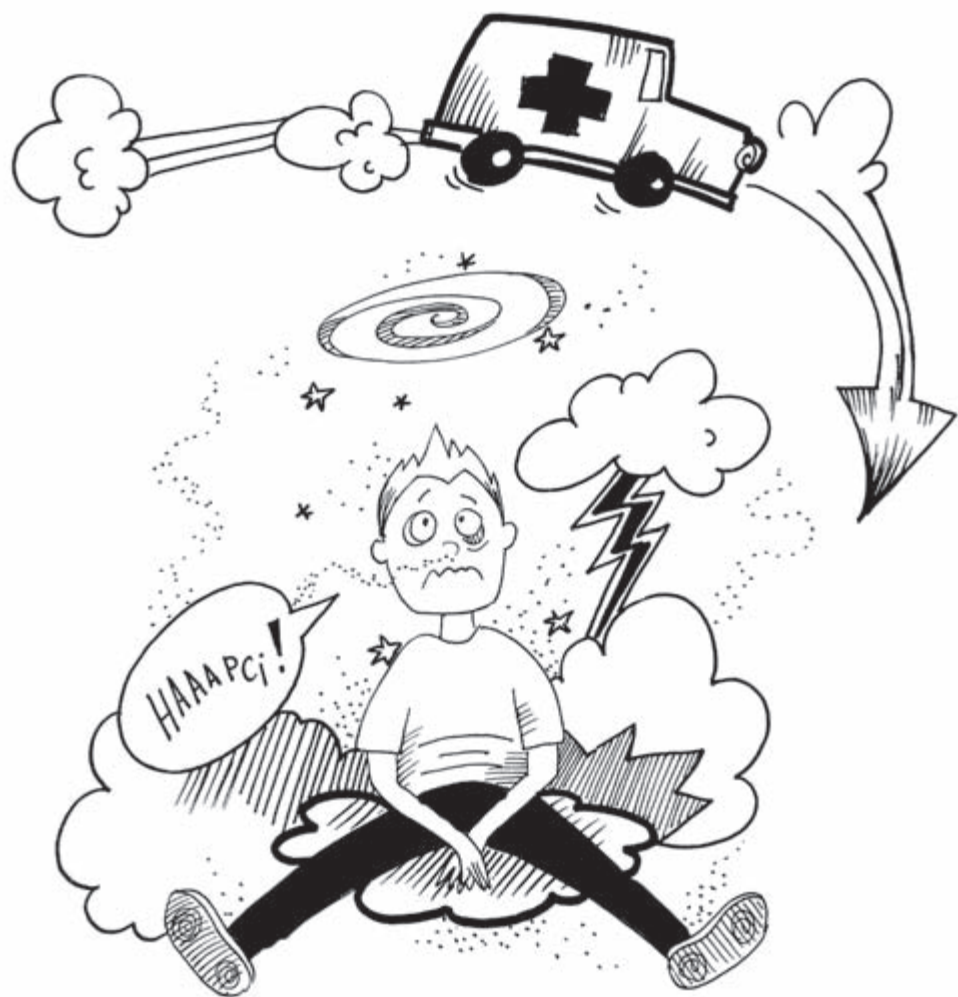
hanem a sarkamban is. Hát

nem?

A szó átalakult egy
arasznyi hajcsattá,
és elkezdte a fogait
csattogtatni. Aztán
hirtelen nekünk
ugrott.

Farkas Norbi ellökött, hogy el tudjon menekülni.
Ám a hajcsat átugrott felettem, és beleharapott a
fenekébe.

– Segítség! Szedje le valaki! – ordított a Farkas.
Az ülepét markolta, és szaladni kezdett.

Hatalmas hangzavar keletkezett. A Farkas
rohant elől, a tanárok meg utána, és próbálták
varázssporral semlegesíteni a dühös csatot. Körbe-
körbe fogócskáztak az egész udvaron.

Végül Csönd Ödön kint termett az épületből,
és egy ugrással rávetette magát. Lefogta a Farkast.
Bohóka meg a tanárok odarohantak, és jól
leöntötték varázssporral.

Mint kiderült, allergiás rá, így elkezdett vakarózni
is. Mire megjöttek a mentők, már teljesen kikészült.

Szerintem meg is érdemelte – minek lop hajcsatot?
Biztos vagyok benne, hogy nagy varázsló leszek.
Már az első alkalommal is milyen nevezetes tettet
hajtottam végre! Holnap az egész sulis engem ünnepel!

Csak szólok, NEM az én hibám volt

A tegnapi ügyből hatalmas balhé kerekedett.
Az igazgatónő reggel hosszú beszédet tartott az
iskolarádióban arról, milyen veszélyes egy elrontott
varázslat.

Komolyan, mintha nem tűnt volna fel!

A tanárok nyomozni kezdtek. Amikor az ofővel
volt óránk, ő is tudni akarta, ki mit látott.

Kalmár Majka az ofőnk. A felsősök csak
Kalamajkának hívják a háta mögött. Egy negyvenéves,
köpcös bácsi, akinek mindig foltos az inge ujjja. Szeret
varázslóköpenyt és nyakkendőt hordani. Egyszerre.

Apu szerint ez béna, mert vagy köpeny, vagy nyakkendő van az emberen. De anyu szerint aranyos dolog, és illik Kalamajka szórakozott természetéhez.

Hát, az ofő most nem tűnt se aranyosnak, se szórakozottnak. Inkább ijesztő volt, ahogy karba tette a kezét a fekete köpeny alatt.

– A bántalmazót keresem – mondta szigorúan. Mind némán kuksoltunk a teremben.

Én nem bántalmaztam senkit, csak a hajcsat, ugye! Szóval nem jelentkeztem.

Kalamajka
ekkor
kijelentette,
hogy egy
igazságvarázslattal úgyis
rá fog jönni. És ha ő
deríti ki, akkor biztos,
hogy kicsapják az
illetőt a suliból.

– Jobban teszi a bűnös, ha jelentkezik!

Éreztem, hogy összeszorul a torkom.

Körbenéztem. Mi lesz, ha rám mutogatnak a többiek?

De még a Farkas haverjai is csak vigyorogtak, és nem szóltak egy szót sem. Nem értettem a dolgot.

– Tényleg tud a tanár úr igazságvarázslatot? –
kiabálta Dani. – Úgy, ahogy a nyomozók a filmekben?

Aha! Hát erre várnak!

Éreztem, ahogy az idegességtől izzadni kezd a tenyerem. Vajon fáj egy ilyen varázslat? Rémülten Lillára néztem, ő vissza rám.

– Va-rázs-la-tot! Va-rázs-la-tot! – kiabálta az osztály.

– Ejnye! Elég, gyerekek! – Kalamajka elvörösödött, és idegesen megigazította a lila nyakkendőjét.

De az osztály nem hagyta abba, hanem követelte az igazságvarázslatot. Én meg próbáltam egyre kisebbé válni. A gyomrom helyén kő ült.

– Na, jó, legyen! – mondta nagyvonalúan az ofő.
Kitárta a karját, és elkezdett kántálni:

*Csobogó csermely fröccsen, csöppen
titkok tokja, roppan, koppan...*

Az ereimben meghűlt a vér.
Ám Kalamajka bizonytalanul elhallgatott, majd
így fejezte be:

– Hazug ember lába dobbant.

A lábamat hirtelen ellenállhatatlan erő mozdította
meg. Hatalmasat dobbantottam a barna fapadlón.
Majd újra és újra.

Ám nemcsak én, hanem az egész osztály
toppantott. Dübörögtek a lábak a zöld padok alatt.
Úgy tűnt, mindenkinek van titka, és mindenki
szokott füllenteni. A varázslat nem válogatott.

Megkönnyebbülten sóhajtottam.

Az osztály közben megtalálta a hangját. Volt, aki nevetett, volt, aki dühösen bizonygatta, hogy ő nem is szokott hazudni.

– Szerintem hiányzott egy sor a versből – súgta Lilla.

– Elég! – kiáltott Kalamajka. Nagyon zavarban volt. – Most már késő! Eljátszottátok az esélyt! Aki látott valamit, de nem vallotta be, az is megkapja a büntetést! A Varázstalanító Bizottság elé kerül!

BRÜHÜHÜ...
HÜP - HÜP
HÜPP
HÜP

AAA..
ÉN NEM IS VAGYOK
BÜNZÖÖÖÖ...

Na, erre mindenki megijedt, és elhallgatott.
Csak a lábak dobogtak, amíg meg nem szűnt a
varázslat. Aztán néma csendben ültünk, pisszenni
se mertünk.

Aggódva a Farkas haverjaira sandítottam. De
látszott rajtuk, hogy ők is beijedtek a Varázstalanító
Bizottság emlegetésétől.

Megnyugodtam. Tuti, hogy nem fognak beköpní!

Verocska hirtelen könnyekben tört ki. Ő a
legkisebb az osztályban, és elég sírós. Most annyira
zokogott, hogy nem tudta abbahagyni.

– Én nem is vagyok bűnöző... Csak azért vettem
el a húgi csokiját, mert vészhelyzet volt...

Kalamajka odament, és próbálta megnyugtatni,
de sokáig nem sikerült neki.

Aztán szerencsére kicsöngettek. Ez Verocskának
is jót tett.

A következő órák rendben zajlottak. Bár nem
tudtam figyelni, így a gumicukor-formázásra egyest

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

kaptam. A többiek is rosszul szerepeltek, mindenki csak sutyorgott.

Aztán utolsó órán robbant a bomba!

Éppen énekóra volt, és az egyszerűbb varázsigéket daloltuk. Bejött Csönd Ödön, és kihívta az énektanárt, Tündike nénit, akit pedig mindenki Tündérkének hív.

Valamit beszéltek kint, aztán visszajöttek, és Tündérke nyugtalanul ezt mondta:

– Ó, drágáim, tudom, nem ti voltatok! De kiderült, hogy harmadikos vagy negyedikes lehetett az elkövető. Csönd kolléga a folyosón állt a kihágás ideje alatt, és látta a korábban békésen bevonuló diákokat. Most megnéz titeket, és akire rámutat, annak a nevét felírom ide, a papírra. Nekik van alibijük.